N°. 34. A°. 1837.

DONDERDAG DEN 27sten APRIL.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

MILITAIR BUREAU.

Den 24 *April* 1837.

Door Z. M. den Koning, is bij besluit van den 20sten Februarij ll., N°. 8, de *Apothecar van de Eerste Klasse* bij het *Militair Hospitaal* alhier, HENDRIK HAAGENDIEPERINK, gepensioneerd.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Advertissementen.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 23 dezer, de Nederlandsche Sloep *Dolphijn*, Kapt. G. ELLART, van de Post Coronie, hebbende 3 dagen reis; Passagiers: de Heeren W. FERRIER met 3 Bedienden, AUGUS CAMERON met 1 Bediende en SINA WILHELMINA met 1 Bediende.

Den 24sten, het Schip *Catharina*, Kapt. K. M. HILLERS, van Amsterdam, laatstelijk van Noord-Amerika, hebbende 27 dagen reis; Passagier: den Heer H. P. HEIDEMANS.

☞ Op den 22sten April 1837, van de Quarantaine ontslagen en naar Paramaribo opgezeild, de Engelsche Sloep *Jane en Mary*, Kapt. EUSEBE LE BRUN, van Barbados; Passagiers: de Heeren ROMAIN GIRAUD, J. W. WALE, HENRY LOCKART en de Gebroeders BRIDGWATER; welke beide laatsten te Post Nassau in de rivier Suriname van boord zijn gegaan, waardoor het gebeurd is, dat dezelven aan Paramaribo gezien zijn, terwijl het vaartuig onder Quarantaine heeft gelegen.

Dit moge strekken tot inlichting van hen, die van hunne bevreemding daarover hebben doen blijken.

NIEUWSTIJDINGEN.

(Uittreksels uit de *Nederlandsche Dagbladen* tot en met 11 Maart 1837.)

NEDERLANDEN.

S'GRAVENHAGE, den 4 Maart.

In het *Journal de Luxembourg*, leest men het volgende:

„ Het is bijna altijd de *Allg. Zeitung*, welke aan de gissingen der overige bladen het veld open zet en bij dezelve van tijd tot tijd, omtrent het oude vraagstuk wegens Luxemburg, eenige herinringen verlevendigt. Het spreekwoord: *waar het rookt is er vuur*, schiet meening een der lezers te binnen, wanneer zij in zeer vele nieuwspapieren te gelijk, omtrent deze eindelooze zaak, eenige nieuwe debatten lezen, en de hoop op eene aanstaande afdoening houdt de weetgierigheid gaande, niettegenstaande de bijna zekerheid, welke men heeft, dat men eene doodsche stilte op het kortstondige geklater van die vuurpijlen der staatkundige drukpers zal zien volgen.

„ Het laatste artikel uit de Augsburger courant, hetwelk ons aanleiding tot drie regels aanmerkingen gaf, zal de eer niet hebben breedvoerige commentariën uit te lokken; het is al te ongerijmd koning WILLEM voor te stellen in de houding van eenen vorst, aan wien men zou durven zeggen: *wij zullen over u, voor u en zonder u handelen.* Dit zou blijkbaar de stand van dien monarch zijn, zoo Belgie het Waalsche gedeelte van het Groothertogdom verkreeg, en zoo dien ten gevolge de koning der Belgen in het verbond der Duitsche vorsten trad. Want, om tot deze uitkomst te geraken, zou een van beiden moeten gebeuren: of koning WILLEM zou buiten zulk eene onderhandeling blijven, en alsdan zou Belgiëns toestand ten aanzien der Nederlanden niet veranderen, of hij zou er aan deel nemen en alsdan zou hij, hetgeen onmogelijk is, den uit den opstand geboren staat van zaken erkennen. In het eerste geval bemerkt men reeds terstond eene andere onmogelijkheid, te weten eene overeenkomst van Belgie met het verbond, zonder deelneming aller leden van het verbonden ligchaam; koning WILLEM nu heeft zijnen vertegenwoordiger bij dat ligchaam. Dienvolgens, uit welk een oogpunt men het door de Augsburger courant ter baan gebragte vraagpunt beschouwt, zoo ziet men zich steeds tot de erkentenis gedwongen, dat zich in handen van Luxemburgs wettigen souverein het zwaard bevindt, hetwelk alleen in staat is dien Gordiaanschen knoop door te hakken. Men is hiervan te Brussel niet onbewust, en daarom tracht men te Brussel tijd te winnen, en discussien te doen herleven, welke men vooruit weet dat zonder wezen, doel en waarschijnlijke of zelfs mogelijke uitkomst zijn. Het Beijersche blad levert aan die ijdele en belagchelijke knapuilen (bourdes) een strijdperk, van hetwelk de agenten der Belgische diplomatie nu en dan gebruik weten te maken; *het is een tijdverdrijf, wanneer het geen handwerk is.*"

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 4 Maart.

De Beijersche Stenden Vergadering is dezer dagen door den Koning met de volgende aanspraak geopend:

„ *Mijne Lieve en Getrouwe Stenden des Rijks!*

„ Ik gevoel mij gedrongen het eerste te spreken van datgene, wat voor mijn hart het streelendst is: van de liefde mijns volks, waaraan ik altijd, maar vooral gedurende mijne afwezigheid in Griekenland en bij mijne terugkomst de roerendste bewijzen ontvangen heb. Dezelve zijn met onuitwischbare letters in mijn hart gegrift.

„ De lang gewenschte toetreding van Baden, Nassau en Frankfurt tot de zegenrijke Duitsche tolvereeniging zal ook de welvaart van Beijeren, die het voorwerp mijner onvermoeide zorgen is, vermeerderen.

„ Eene heuglijke gebeurtenis is het huwelijk van mijn geliefden zoon, den Koning van Griekenland, met den Prinses AMALIA van Oldenburg: zijne keuze waarborgt zijn huisselijk geluk.

„ De Beijersche hypotheek en wisselbank is in werking getreden en met grooten ijver wordt gearbeid aan het kanaal dat den Donau met den Main en dus ook met den Rhijn verbinden moet. Maar opdat deze, opdat de Duitsche tolvereeniging het nut aanbrenge, dat zij kunnen en moeten hebben, zijn er tot verheffing van het krediet verbeteringen in de wetten noodig, ook voor landbouw en nijverheid. Mijne ministers zullen daartoe strekkende wets-ontwerpen, alsmede de rekeningen der vorige jaren en de begrooting voor het vierde financiele tijdvak aan u voorleggen.

„ De staat der geldmiddelen is goed; dit zou echter, na de groote sedert 1819 allengs ingevoerde verminderingen in de belastingen, die thans jaarlijks omstreeks 4 millioen gulden bedragen, het geval niet zijn, indien niet verscheiden bronnen van inkomsten ruimer vloeiden.

„ Dat de Aziatische braakloop, die schrikkelijke geesel, slechts weinige plaatsen van het Koningrijk bezocht heeft, daarvoor moeten wij God danken; maar ook bij deze gelegenheid is de voortreffelijke geest mijner Beijeren op nieuw gebleken en zich zelf gelijk gebleven. De goede geest van den vorigen Landdag zal ook op den tegenwoordigen heerschen, die op zijne beurt een voorbeeld ter navolging voor latere zijn zal. Ik reken op den goeden wil en de gehechtheid mijner Lieve en Getrouwe Stenden des Rijks."

Te Berlijn is dezer dagen eene kabinetsorder uitgevaardigd, waarbij bepaald wordt, dat elk ambtenaar, zich beschonken in de uitoefening zijner functien vertoonende, op staanden voet van zijnen post zal worden ontzet. Ook de beambten, die buiten diensttijd op openbare plaatsen beschonken gezien worden, zullen op de verklaring van twee geloofwaardige getuigen, aanstonds uit de dienst ontslagen worden. Dit strenge bevel schijnt inzonheid gerigt te zijn tegen de lagere beambten, vooral uitgediende militairen, die menige gewoonte van hunnen vorigen stand in hunne nieuwe betrekking hebben overgebragt.

Uit München wordt het volgende geschreven:

Heden tusschen 11 en 12 ure heeft het slagersgild deszelfs oude feest gevierd en zich in statigen optogt, met muzijk aan het hoofd, naar de koninklijke residentie begeven. Twee knapen, die als gevaders stonden over de jongelingen, die hunnen leertijd volbragt hadden, reden te paard aan het hoofd van den trein. Zij droegen groene hoeden, versierd met wapperende linten van dezelfde kleur en zilveren galonnen; de leerlingen, met zwarte hoeden met roode linten en gouden galonnen op het hoofd en gekleed in roode buisjes, volgden de beide gevaders te paard en vormden alzoo de voorhoede. Op deze volgde de lange reeks slagers-bazen en knechts, hebbende aan het hoofd den oudsten man van het gild, gekleed in eene scharlaken buis, volgens den ouden snit en hebbende op het hoofd den driekanten hoed met gouden galonnen. Deze kleeding had in de daad iets prachtigs. De slagersknechts hadden fantasie-kostumen van eenen lateren smaak en droegen bloemruikers op de hoeden. Onder dezelve bevond er zich een, die op den linker schouder een kruikje droeg van massief zilver, omhangen met een aantal nieuwe gouden en zilveren munten. Iets verder zag men den *schenker*, dragende in de hand eenen grooten zilveren beker, bestemd tot het, te midden van vreugdegalmen, toebrengen van heildronken aan het koninklijke huis en aan het hof. De trein werd besloten door den oudsten der knechten van het gild, gekleed even als de oudste man.

Verscheiden met smaak gekleede knapen droegen eenen grooten mand met wijn en andere ververschingen. Tegen een ure had de plegtigheid van den *sprong der slagers*, in de kom van de visschers-fonteinen op het marktplein, in het bijzijn van eene talrijke menigte aanschouwers plaats. Men had gezegd dat die *sprong* geene plaats zou hebben, uit hoofde van het koude weder en om gezondheids-redenen, maar men heeft evenwel niets van de oude gebruiken willen achterwege laten. De sententiën werden met eene in de daad regtérlijke deftigheid uitgesproken en de waterdoop volgde op den wijndoop. Niets was grappiger dan het hooren opsnijden van oude berijmde spreek-

woorden, op de plegtigheid toepasselijk, en van, na iedere sententie, met eene opgeblazene ernstigheid uitgesproken, de ontslagen leerlingen den grooten sprong te zien doen en in de ijskoude golven van de Naijade van het marktplein te zien duiken.

Toen NAPOLEON zich na den slag van Austerlitz te München bevond, heeft hij dit feest bijgewoond gehad en er veel behagen in gevonden. Den hem door den schenker aangeboden beker uit handen van denzelven aannemende, dronk hij op de gezondheid van het gild.

In berigten uit Konstantinopel leest men:

„Volgens berigten uit Smyrna heeft eene hevige aardbeving de stad Jaffa in eenen puinhoop veranderd; van de 15000 ingezetenen dier stad zijn er niet minder dan 13000 onder de bouvallen begraven. Het buitengewoon warme weder, dat tegenwoordig ook alhier heerscht, verwekt bij de bewoners van Konstantinopel eenige vrees voor dergelijke onheilen. Intusschen is de pest, de groote plaag der hoofdstad, ondanks de heerschende hitte, afgenomen, na een zevende gedeelte der bevolking weggesleept te zijn.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 6 Maart.

De *Messager* had voor een paar dagen gezegd, dat de Nederlandsche gezant FAGEL Parijs stond te verlaten en waarschijnlijk door den Baron VAN ZUIJLEN VAN NIJEVELT vervangen zou worden. Gisteren weersprak een ministerieel blad dit berigt in de volgende bewoordingen: „Wij zijn gemagtigd de tijding te logenstraffen, welke de *Messager* geeft, nopens het vertrek en de vervanging van den minister van Holland te Parijs." Ondanks deze tegenspraak blijft de *Messager* zijn berigt nog stelliger volhouden en zegt heden hetgeen volgt:

„Wij weten niet wie het ministeriele avondblad heeft kunnen *magtigen*, om de tijding van het aanstaande vertrek van den Heer Generaal FAGEL te *logenstraffen*. Voorzeker kan zulks het Nederlandsche gezantschap niet zijn, want dit zou dien gezant niet met den naam van *Minister van Holland* bestempeld hebben, eenen titel dien hij niet voert. Voor het overige hebben wij des te meer grond om de juistheid van hetgeen wij wegens het vertrek van den Heer Generaal FAGEL en deszelfs vervanging door den Heer Baron VAN ZUIJLEN VAN NIJEVELT gemeld hebben, staande te houden, daar beide die daadzaken in de staatkundige gezelschappen van Parijs algemeen bekend zijn *(de notoriété.)*

„Hetgeen overigens opheldering omtrent het vertrek van den Heer FAGEL kan geven, is dat die gezant, sedert de Heer LE HON hier den rang van eenen familie-minister bekleedt, steeds verlangd heeft deze residentie te verlaten, iets waarvan hij het bewijs geeft door jaarlijks een verlof van negen maanden lang te nemen. Hij is daarenboven tot den post van groot-stalmeester van den koning der Nederlanden bestemd. Ten slotte willen wij aan het ministeriele blad de vraag doen, of niet de Heer Generaal FAGEL zelf aan verscheidenen zijner ambtgenooten van het diplomatieke ligchaam, en aan andere personen, heeft aangekondigd, dat zijn stellig besluit was niet weder naar Parijs te keeren, en of de heer minister der Nederlanden niet reeds zijne brieven van recredentie in zijn bezit heeft, om dezelve, zoo hij zulks dienstig oordeelt, voor zijn vertrek te overhandigen."

Hetzelfde blad verhaalt met vele omstandigheden, dat onze regering hare bemiddeling tusschen Engeland en Rusland in het geval van de Vixen heeft doen aanbieden; dat dit aanbod voorloopig door Rusland afgewezen was, geene voldoening aan Engeland verschuldigd te zijn, als hebbende slechts gedaan waartoe het traktaat van Adrianopel haar regt gaf; dat dit den Heer MOLE niet ontmoedigd, maar dat hij, door Lord PALMERSTON van volmagt voorzien, andermaal eenen koerier aan onzen ambassadeur, den Heer DE BARANTE, had afgevaardigd om hem te gelasten, onder mededeeling der grondslagen van vergelijk, het aanbod te hernieuwen.

Omtrent dit artikel wordt (door eenen Parijschen correspondent) de aanmerking gemaakt „dat de tijding zoo onwaarschijnlijk is, dat zij ter naauwernood eene logenstraffing vereischt. De weinige harmonie, welke thans tusschen het Fransche kabinet en dat van Londen bestaat, was (meent hij) genoeg, om eenen voorslag van dien aard als onmogelijk te doen beschouwen."

Uit dezelfde bron putten wij het volgende berigt: „De Heer SEBASTIANI is, zegt men, sedert eenige dagen ernstig ziek. Hij had in de eerste dagen van Maart op reis moeten gaan om naar zijnen post terug te keeren; maar zijn tegenwoordige toestand, denkt men, zal hem noodzaken nog eenigen tijd te Parijs te vertoeven."

In den *Moniteur* van den 28sten Februarij, vindt men een Koninklijk bevelschrift, waarbij, op grond van daaromtrent door den raad van admiraliteit gedane voorstellen, eenige veranderingen omtrent de sterkte en wapening der Fransche zeemagt gemaakt worden. Volgens dit stuk zal die zeemagt voortaan, op den voet van vrede, uit 310 bodems bestaan, namelijk 40 linie-schepen, 50 fregatten, en 220 oorlogsvaartuigen van mindere grootte. Van de linie schepen zullen er 10 zijn van 120 stukken, 10 van 100, 15 van 90 en 5 van 80. Van de fregatten zullen 17, 60 stukken voeren, 17 van 50 en de 16 overige van 40 stukken zijn. De helft dezer linieschepen en fregatten moet steeds in staat zijn, om zee te bouwen, terwijl de overigen, voor 22/24 voltooid, op de werven zullen blijven. Daarenboven zal er steeds eene reserve van 13 linieschepen en 16 fregatten op de werven worden onderhouden, die onder het bovenvermelde aantal van 310 bodems niet begrepen is. Het aantal dezer beide soorten van oorlogschepen was reeds sedert 1824 op denzelfden voet bepaald en alleen in derzelver wapening is thans verandering gekomen. Daarentegen heeft het aantal der kleinere oorlogsvaartuigen, volgens de thans gemaakte bepalingen, eene vermeerdering ondergaan. Onder anderen zullen bij de Fransche zeemagt steeds 40 stoombooten, elk van meer dan 150 paardenkracht worden onderhouden, die in den regel met 5 stukken, waaronder 80 ponders, gewapend zijn.

Bij voortduring spreekt men van bekendtenissen, die door MEUNIER gedaan worden, en inhechtenisnemingen te Parijs en elders ten gevolge hebben. Zeker is het, dat het Hof der Pairs in verscheidene departementen regterlijke onderzoekingen laat doen, die met zijne zaak in verband staan. Natuurlijk is het dus onzeker, wanneer de openbare regtspleging omtrent dezen aanslag tot moord voor het Hof der Pairs zal kunnen beginnen. Een Parijsch dagblad, dat in zaken van dezen aard gewoonlijk goed onderrigt is, deelt het volgende belangrijke berigt uit Uzes, een stadje niet verre van Nimes, mede:

„Gisteren is in de gevangenis van zes zekere Rédarés opgesloten, de zoon van een gewezen notaris te C......, die thans dezelfde betrekking te Saint-A..... vervult. Deze jonge mensch, die pas uit Parijs is aangekomen, alwaar hij student in de geneeskunde was, bevond zich voor eenige dagen te Connaux en heeft aldaar, naar het schijnt, een klein feest bijgewoond, hem door zijne oude schoolmakkers ter gelegenheid van zijne terugkomst in zijn geboorteland gegeven. Na den maaltijd begaven de jongelingen zich naar het koffijhuis, alwaar de aanslag van Meunier ter sprake moet zijn gekomen. Misschien wel aangemoedigd door de gretigheid, waarmede zijne vrienden naar hem luisterden, zou hij verhaald hebben, dat hij bij Meunier stond, toen deze het pistoolschot heeft gelost. „Ik behoorde," zou hij gezegd hebben, „tot de vijf en dertig jonge lieden, die gezworen hebben, om Lodewijk Philips te dooden; maar ik heb slechts nummer 11 getrokken. Had ik het pistool in handen gehad, ik zou hem niet hebben gemist." Die gezegden zijn aan de policie ter ooren gekomen; hij is dadelijk gevat en gisteren hierheen gebragt, alwaar de prokureur des Konings en de prokureur-generaal, welke laatste daarvoor was overgekomen, door den regter van instructie bijgestaan, hem een verhoor hebben doen ondergaan. Men wil, dat hij de hem te laste gelegde gezegden niet ontkent, maar blijft volhouden, dat hij ze slechts uit eene soort van snorkerij geuit heeft. Heden vertrekt het geheele parquet, met den prokureur-generaal aan het hoofd, alsmede met den regter van instructie en eenige gendarmes, naar Connaux, alwaar de getuigen in deze zaak verhoord zullen worden."

Een dagblad heeft, op geloof van een reiziger, gemeld, dat Paus GREGORIUS XVI overleden is. en zijnen ring, die gezegd wordt van aanzienlijke waarde te zijn, aan eenen der zonen van LODEWIJK-FILIPS heeft nagelaten; doch tot nog toe heeft niets deze tijding bevestigd.

Volgens de jongste berigten uit Lissabon is de Franschman MERCIER die als onderofficier in Portugesche dienst was, en zich aan den onlangs vermelden aanslag tegen het leven van den gemaal van Donna MARIA, Prins FERDINAND, heeft schuldig gemaakt, te dier zake ter dood veroordeeld.

De Londensche *Morning Post* geeft in een bijzonderen brief uit Lissabon daaromtrent de volgende bijzonderheden op:

„De Koningin heeft de grootste droefheid aan den dag gelegd, toen zij van het gevaar onderrigt werd, dat den Prins bedreigd had. Zij zeide tot den graaf de St. Leger, een der adjudanten van Z. K. H.: *„Het is een uwer landgenooten, die mijnen echtgenoot naar het leven gestaan heeft."* De graaf, die van het gebeurde niet wist, verzocht H. M. om nadere inlichting, en begaf zich vervolgens naar de gevangenis van Lemoers, om MERCIER, die vroeger als sergeant bij een door hem aangevoerd bataillon gestaan had, te ondervragen. Deze ongelukkige, die zich niet eens, zoo als vele anderen, op de slechte behandeling kon beroepen, welke hij van de regering ondergaan had, heeft voor zijn gedrag geenerlei aannemelijk voorwendsel kunnen aanvoeren; maar hij scheen zeer neerslagtig te zijn, en heeft bekend, dat hij tot de klub in de straat San-José behoord had, waar de dood der Koningin was besloten geworden. Hij heeft echter hardnekkig geweigerd de namen der leden van dat genootschap te doen kennen."

Te Kennington in het Engelsche graafschap Kent is dezer dagen eene vrouw, ANNE PARKER, in den ouderdom van honderd en acht jaren overleden; zij had nooit eene bril gedragen en nooit sterken drank gedronken.

Ter Drukkerij van de Erven J. BRINK.